

[Kjærulff-Schmidt.]

imellem de ti tusind ord står der vel i grunden vældig meget, som efter fremskridtspartiets opfattelse ikke burde stå der, men til gengæld er der altså beklageligvis også en del oplysninger, som vi savner i redegørelsen. Vi synes, den på mange punkter er præget af en mangel på realisme, af overdrevne forestillinger om, hvad vi kan her i landet, og der er på nogle punkter tanker, som, hvis de gennemføres, nok vil øge Danmarks problemer i stedet for at mindske dem.

Man kan på sin vis sige, at regeringen, handelsministeren og en række offentlige institutioner og andre har haft en taknemmelig opgave siden 1973, fordi de energiforsyningsproblemer, vi står over for, i nogen grad var ignoreret før 1973 uden for fagfolks kredse. Oplysningsarbejdet har været taknemmeligt, men desværre har regeringen i et vist omfang haft held til at udbrede den opfattelse, at regeringen skulle være bedre egnet end danske og udenlandske industrier til at varetage en række af de foreliggende opgaver.

Efter fremskridtspartiets opfattelse er regeringen afgjort ikke bedre egnet til at producere energi, til at importere energi eller til at distribuere energi end de virksomheder, som igennem årene har beskæftiget sig med disse opgaver. Vi tror derfor, at vi kan komme til at opleve en række betydelige skuffelser, hvis vi her i landet satser meget stærkt på en kraftig placering af handelsministeriet inden for energisektoren.

Vi synes, at man taler om planlægning og tilrettelæggelse af fremtidige initiativer med for stor skråsikkerhed, for vi mener, at realiteten er den, at det antagelig kun er en meget lille brøkdel af de kommende års udvikling på energiområdet, der vil komme til at forløbe sådan, som det søges perspektiveret i ministerens redegørelse.

Noget af det, vi savner allermost i redegørelsen, er oplysning om de finansieringsproblemer, som energiplanen rejser. I redegørelsen finder vi mange tal hist og her spredt med rund hånd, 9 mia kr. hist, 250.000 kr. her, nogle millioner kroner et tredje sted, men det er, ligesom der mangler en systematisk gennemgang og analyse af en række af de meget betydelige finansieringsproblemer, som vil opstå. Det vil min partifælle hr. Maisted komme nærmere ind på uden for ordførernes række.

Fremskridtspartiet tror på en fortsat teknologisk udvikling, som på energiområdet vel bl. a. vil komme til at indeholde sådanne ting som driftssikre fusionsreaktorer, der formentlig kan aflaste den traditionelle energiforsyning i betydeligt omfang, og ting som solenergi-anlæg, jordvarmeanlæg og vindanlæg, som, hvor de først masseproduceres i tilstrækkeligt stort omfang, nok vil kunne blive lønsomme i den private boligopvarmning og vil kunne bidrage til den decentralisering og spredning af forsyningen, som vil være en positiv ting.

Vi tror, at den fremtidige teknologiske udvikling vil gå godt i spand med fremskridtspartiets energipolitik, der som jeg tidligere har givet udtryk for, går ud på, at politikernes opgave er at afstikke nogle hovedretningslinjer, nogle hovedrammer med henblik på, at brugerne og erhvervene kan opnå den i miljømæssig henseende bedst mulige, med hensyn til forsyningssikkerhed sikrest mulige og i økonomisk henseende billigst mulige energi.

Jeg ville egentlig gerne i dag gøre nogle bemærkninger om de forskelle, der ville være mellem den energipolitik, der føres, og den, der ville blive ført, hvis mit parti deltog i et regeringsansvar. Her vil jeg for det første komme ind på a-kraften, hvor regeringens politik er at indtage en meget afventende, nærmest tøvende holdning. Fremskridtspartiet ville nok i handelsministerens sted sætte meget afgørende ind på snart at få en principiel beslutning. Vi har tidligere sagt, at vi mener, det burde ske ved en folkeafstemning. Det mener vi stadig, men forudsætningen for en folkeafstemning er, at en regering og et folketing tager en beslutning og lægger sine synspunkter frem. Vi kan ikke blive ved med hele tiden at skubbe beslutningen et halvt til et helt år foran os. Det giver umulige vilkår at arbejde under for industrien, og det hæmmer på enhver måde planlægningen af Danmarks fremtidige energipolitik.

For det andet vil jeg sige, at når det drejer sig om at fremskaffe den billigst mulige energi, forekommer det mig, at handelsministerens redegørelse ikke rummer nogen særlige perspektiver for fremtiden. Det er, som om man ikke gør sig nogen særlige overvejelser om økonomien og lønsomheden i tingene, men måske tværtimod ligesom lader det skinne igennem nogle steder, at økonomi ikke skal være det afgørende.

Fremskridtspartiet ville nok foretrække, at